

DIRECTOR RADIO COLOR-VALÈNCIA

Netíssim Sunyer

En acceptar don Luis Sunyer un pla de viabilitat de Radio Color presentat pel seu nét i l'anterior subdirector Vicente Esteve, s'enceta una nova etapa a una emissora que no té dependències exteriors.

Vicent Martí

Luis Campos Sunyer (1964) és el recent i joveníssim director de Radio Color València. Nét de Luis Sunyer, la fortuna personal més quantiosa del País Valencià, propietari principal de l'emissora, el seu avi li ha donat una oportunitat perquè intente fer surar una ràdio altament deficitària. De Radio Color, dels seus i d'ell mateix ara en parla sincer i sencer, net.

—*Vostè és el director d'una emissora de ràdio que és la més jove de tot l'estat. ¿Com s'hi arriba?*

—Com saps, hi havia la intenció de vendre Radio Color. Abans, era una cadena amb emissores a Castelló, Borriana, València, Alzira i Alcoi. Marxa va prou malament i l'empresa va decidir desprendre-se'n. Van vendre les de Castelló, Alcoi i Alzira. Quan ja estaven a punt de vendre Borriana i València, i com a mi sempre des de xicotet m'ha fet gràcia el món de la ràdio, vaig anar a parlar amb el meu avi...

—*Don Luis Sunyer, soci majoritari...*

—No únic, però majoritari, sí. Jo veia que ací s'havien invertit uns diners considerables que anaven a perdre's, a malbaratar-se, amb la venda a un preu que no considerava correcte. En parlàrem, de l'emissora. Amb l'ajuda de Vicente Esteve, el subdirector, li vam preparar dos informes de viabilitat (el primer no el va acceptar) i ens va donar una oportunitat.

—*¿A data fixa?*

—Sí, tenim aquest any per davant per tal de fer rendible Radio Color València.

—*¿Ho aconseguirà?*

—Jo sol, no. Jo, amb els bons i entusiastes professionals que tenim, sí.

—*¿Per què ha fracassat fins ara Radio Color? S'ha parlat de pèrdues de set milions de pessetes mensuals.*

—Ignore la quantitat exacta que perdia el conjunt de la cadena. Això, ho deuen saber el meu avi i els altres accionistes, i a mi mai no m'ho

«Radio Color era una espècie de joguet...»

han dit. Perdien diners, això és obvi.

Pel que fa a les causes del no funcionament de les emissores, al meu entendre, en són dues. Una, perquè hi havia una sèrie d'accionistes, però en realitat no va haver-hi una autèntica gestió empresarial. Els treballadors cobraven poc i no estaven a gust. Van arribar a passar tres directors abans que jo.

L'altra causa va ser que la imatge de l'empresa era nefasta. Per a la gent i, sobretot, per a les agències publicitàries, Radio Color era una espècie de joguet, de *hobby* del meu avi. I no és això. No vull que siga això.

—*¿Què vol que siga?*

—Jo el que vull és que la gent comprenga que Radio Color és l'única emissora valenciana i que cal donar-li suport. Cal que ens obriuen un crèdit prudencial perquè puguem fer una ràdio totalment professionalitzada i viva. Una ràdio que ja estem fent.

—*Quan afirma que Radio Color és l'única emissora valenciana ¿què vol dir? No serà per l'idioma...*

—Home, em referesc que és l'única emissora que no depèn d'una cadena estatal, que és totalment autònoma.

—*¿I l'idioma?*

—Sí, sí, el que passa és que encara estem ajustant la programació base, però a poc a poc pensem anar canviant-la.

—*¿Pensen fer algun programa en valencià?. Retransmetre, per exemple, partits de futbol o de bàsquet.*

—Primer caldrà trobar un bon professional de la ràdio que hi entenga. I segon, un professional que sàpiga parlar molt bé el valencià. Això no és fàcil, ara per ara, però, si trobem professionals i idees, farem programes en valencià. ¿Som l'única emissora de València!

—*Parlem ara una mica més de vostè i de la seua família, si li sembla. ¿Com es viu a Alzira sent nét de Luis Sunyer?*

—A Alzira la gent

m'accepta molt bé perquè hi he nascut i m'he criat amb tots. Jo, l'EGB, l'he estudiada en un col·legi que té el meu avi i en van tots els fills dels treballadors de la fàbrica. M'he criat amb gent molt senzilla. I penso que les persones que em coneixen m'estimen.

—*¿Com és de prop el senyor Sunyer?*

—El meu avi és una persona que jo admire molt. Una de les meues grans il·lusions és que escriga les seues memòries per tal que la gent conega la veritadera història de la seua vida. És un home que ha patit més que ha viscut. Era un enamorat del seu fill Luis, que va morir als vint-i-un anys. Va ser un colp terrible. La meua àvia mai més no es va recuperar i va estar deu anys malalta, fins que va morir. Foren anys molt dolorosos per a ell.

L'admire molt perquè va començar arplegant caixes de cartó pels carrers i ha aconseguit crear un imperi. Això és admirable, a part que siga el meu avi o no. Encara ara, que ja està una mica vell, no sap viure sense treballar. Continua anant els dissabtes i els diumenges, tot sol, a l'empresa. S'asseu al seu despatx, es recorre la fàbrica amunt i avall, quan ja se la coneix amb els ulls tancats... El meu avi ha viscut per a la seua empresa i per als seus treballadors.

—*¿Quina edat tenia vostè quan ETA el va segrestar? ¿Com ho va viure?*

—Setze anys, estava estudiant en el Guillem Tatay de València, ciutat on ja vivia amb ma mare i els meus germans. Va ser un tretze de febrer i érem a casa quan ens ho van comunicar. Des del dia que el segrestaren fins que el deixaren en llibertat foren tres mesos d'angoixa. Tres mesos que vaig passar ficat a casa.

—*¿Per què?*

—Perquè la policia ens va dir que no isquérem durant un temps al carrer. A partir del primer mes, vaig tornar a classe, anava i venia amb escorta. Bé, això és aigua passada, i preferesc no recordar-me'n.

—*¿Odia ETA?*

—L'únic que agraeix és que es portaren molt bé amb ell.

—*Els seus pares...*

—Estan divorciats. Bé, primer es separaren, quan jo tenia dotze anys, i allò va ser un colp molt fort per a mi. No ho vaig passar massa bé, aquesta és la veritat. Més tard, tornaren a viure junts, i quan jo tenia quinze anys, es divorciaren definitivament. Aleshores ja estava més preparat, i com la relació entre els quatre germans era, és, de carn i ungla, va ser menys dur.

—*¿Està molt unit als seus germans?*

—Molt, molt. Quan els meus germans començaren a emancipar-se, primer, Adrián, el major, després Alberto, que ja dirigeix l'empresa... em vaig tornar a preocupar, creia que la família ara sí que es desfeia. No ha sigut així. Continuem sent carn i ungla. I jo ara també em vull emancipar, ¡eh!

—*Adrián Campos, el seu germà, és corredor...*

—Sí, sí, el primer pilot espanyol de Fórmula 1. Debuta enguany.

—*¿És bo?*

—¡Oh!, sí, jo sóc un fan d'ell. A Adrián, de molt xicotet, li ha agradat el món del motor. Va fundar l'escuderia Avidesa de motos quan encara tenia catorze anys, on va córrer Ricardo Tormo. En un principi, Adrián també volia fer moto, però a casa no el deixaren.

Acabada la mili, i com veia que amb cotxe encara anava més, ho va dir a casa, i amb els seus diners es va comprar un Fórmula nacional 1430, que crec que encara està pagant. I corregué Fórmula nacional, Fórmula 3, Fórmula 3000, que abans era la Fórmula 2, va quedar tercer a Alemanya, i enguany Fórmula 1. No està gens malament, ¿no?

—*El fill de Belmondo també corria Fórmula 3, si no m'equivoque.*

—Sí, una volta inclús van tenir un enganxo molt fort, després d'una correguda molt disputada. Belmondo va intentar passar tres vegades el meu germà, i Adrián no es va deixar, és clar. En acabar, es va acostar als boxers d'Adrián cridant i amenaçant de pegar-li...

—*¿Són habituals aquestes reaccions entre els corredors?*

—No, el que passa és que quan et fixes en un cotxe d'aquests és per a guanyar, conduïxes molt tens, amb els nervis a flor de pell. Pensar que has pogut quedar abans que l'altre i no ho has aconseguit desnuga els nervis. A Belmondo, se li creuaren els cables en aquella ocasió, però tinc entès que continuaren sent amics. En aquell món tant una reacció com l'altra són inevitables.

—*I en motos, ¿quin corredor li agrada més?*

—Aspar, que també és d'Alzira.

—*¿El coneix prou?*

—Home, és clar. Tinga en compte que som del mateix poble, quasi de la mateixa edat i quan encara no era famós anàvem en la mateixa colla d'amics. La primera moto que va tenir Aspar, li la va comprar el meu ger-

mà Adrián, i va ser amb ella que va guanyar la copa Streiker.

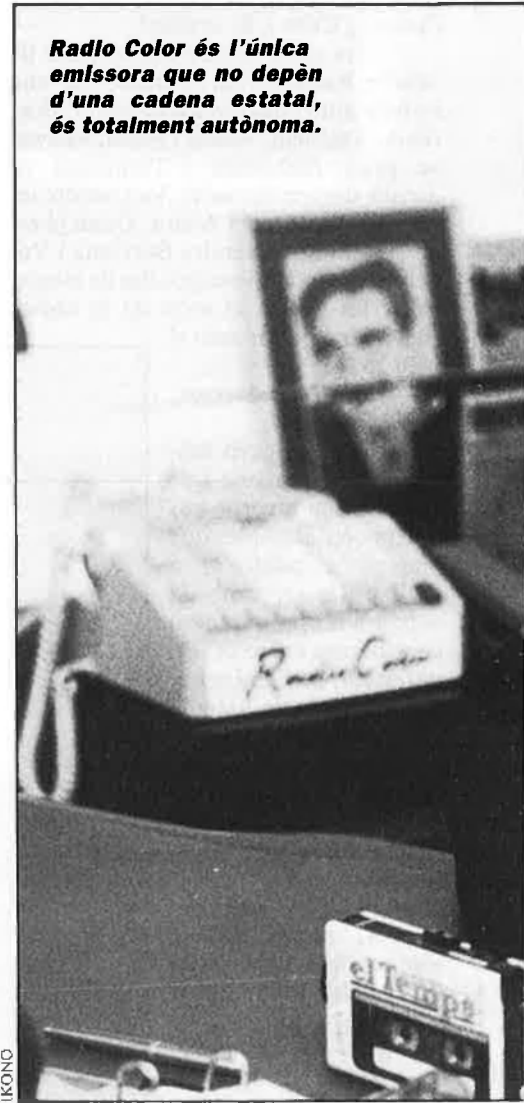
—*¿En aquella època ja es veia que Aspar anava per a campió?*

—Sí, ja era molt popular en Alzira perquè marxava molt i era molt valent. I com el meu germà tenia molta fe en ell...

—*¿Vostè en té, de motos?*

—Sí, una Kawa 600, que és del meu germà, però bé, com ell no la utilitza,

Radio Color és l'única emissora que no depèn d'una cadena estatal, és totalment autònoma.

doncs... M'encanta agafar-la per assistir a les competicions, de motos o de cotxes, a Gandia o a Madrid. M'agrada córrer, sí, molt.

—*Vostè, moto; el seu germà, corredor de cotxes professional.. ¿Com ho viu la seua família? ¿Pateixen molt?*

—Una volta vençudes les primeres resistències naturals, tant la mare com l'avi ho accepten prou bé. Supose que deuen pensar que, quant a accidents, quan et toca et toca, vages a tot gas o caminant.

—*A banda el motor, ¿quins altres esports li agrada practicar?*

—Els dos esquís, tant l'aquàtic com el de neu. El tennis és un altre dels esports que abans practicava però ara ja no puc, no tinc temps.

—*I com a espectador, ¿quins l'interessen més?*

—El golf, molt. I l'equitació.

—*¿Va a la sauna?*

—No, perquè pese 51 quilos.

—*¿Tan poc?*

trobe fatigat, molt cansat. Això m'ha preocupat i m'ha fet anar al metge.

—*¿Per què creu que està prim?*

—Supose que és conseqüència dels meus nervis, sóc una persona molt nerviosa. I la veritat és que no sé de qui puc haver heretat aquest caràcter, en la meua família no hi ha ningú com jo. A part d'això, em capfrique massa amb les coses, més del que m'hauria de

dos paquets diaris de Marlboro... escolte música, a la ràdio, o em pose una pel·lícula en el vídeo...

—*¿Va al cine?*

—Sí, m'entusiasma, hi vaig molt. De fet, de xicotet volia ser actor. Vaig fer uns espots publicitaris en televisió i crec que des d'aleshores em va quedar la neura de ser actor. Els meus nervis no em deixarien ser massa bo, supose.

—*¿Quin és l'últim llibre que ha llegit?*

—*Puente al infinito*, de Richard Bach. Em va agradar molt perquè m'hi vaig veure una mica reflectit. És l'autobiografia d'aquest escriptor, un home que va buscant tota la seua vida la dona perfecta i al final la troba.

—*I vostè, ¿té parella?*

—Sí, diguem-ne una amiga forta.

—*¿N'està content?*

—Quan ets jove, potser el que t'abellix és portar un bombó al teu costat, i que et diguen: «quina meravella de nena». Ara, hi ha xiquetes bellíssimes que no tenen dos dits de coco. I d'això, ja n'estava fart. El que buscava, i crec que ho he trobat, és una dona intel·ligent i, sobretot, tendra.

Arran del divorci dels meus pares, la veritat és que la màxima il·lusió de la meua vida és el matrimoni. Per a mi, si el dia de demà em case, i fracassa el matrimoni, serà un colp molt dur. Per això necessite una persona que m'estime a mi, no el meu cognom... que estime Luis, que pugui anar arreu sense que em faça quedar malament.

—*¿El preocupa que les dones se li acosten més pel seu cognom que per vostè mateix?*

—Quan tenia setze anys els dos meus millors amics em digueren que totes les xiquetes que eixien amb mi ho feien pels nostres diners. Amb el pas del temps els ho he recordat i sempre em diuen que allò va ser cosa de l'edat. Ells han conegut dones molt enamorades de mi. Però sí, m'ha preocupat molt el tema, tot i que no ho he dit mai. Ara ja no. Ara ja sé quan em volen a mi i no els Sunyer.

—*¿I els suposats amics? ¿No té por als paràsits?*

—És distint. Una dona, en aquest aspecte, és més cerebral que els hipotètics amics. Aquests, tard o prompte, els veus venir, saps què busquen. Els detecte de seguida. I no m'agraden ni els hipòcrites ni els llepes.

—*¿A què té por?*

—Al matrimoni. El matrimoni és la meua gran il·lusió i allò que més m'espanta. □

—Sí, i faig 1,76. Vaig deixar d'engreixar als setze anys. Ara el que he fet és anar a un metge i estic en tractament: règim alimentari, taules de gimnàstica, i una medicació per veure si augmente algun quilo.

—*¿El preocupa el seu pes?*

—A mi, abans, em donava igual, perquè físicament em trobava molt bé. Era una persona que eixia un divendres o un dissabte a la nit, em gitava a les tantes i em trobava fenomenal. Ara, reconec que des de fa un parell de mesos, arriba la una de la matinada i em

preocupar. Sóc molt nerviós i molt sensible.

—*¿Pren sedants per a dormir?*

—No... però tinc insomni

—*¿Des que és director de Radio Color?*

—Abans, abans, també. Cap nit, abans de les tres, no puc dormir-me. Bé, m'abaltesc cap a les dotze, però als quinze minuts ja m'he despertat i desvetllat.

—*¿Què fa per combatre l'insomni?*

—Fume un cigarret, un altre.. sóc una persona que fume molt, més de